

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-10/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Marini Smaić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Šelembe iz Gromačnika, Dr. Franje Tuđmana 130, OIB: 02475859036, zastupanog po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tužene OTP banke d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, zastupane po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 15. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja Zorana Šelembe, punomoćnika tužitelja odvjetnika Andreja Garića i punomoćnika tuženika Belizara Tomaića, odvjetnika u Osijeku, nakon javne objave presude 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz članka 5. stavka 2. Ugovora o kreditu br. 42775/06 sklopljenog dana 19. svibnja 2006. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,50 % (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu neovisno o iskorištenom iznosu kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, da tužitelju Zoranu Šelembe iz Gromačnika, Dr. Franje Tuđmana 130, OIB: 02475859036, na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 251,92 eura (slovima: dvije stotine pedeset jedan euro devedeset dva centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. lipnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 5%-tnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, od 1. siječnja 2023. godine do

29. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 238,28 eura (slovima: dvije stotine trideset osam eura dvadeset osam centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja presude 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika OTP banke d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, za naknadu troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 19. svibnja 2006. sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 42775/06, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 80.948,00 CHF prema prodajnom tečaju Kreditora vrijedećem za CHF na dan korištenja. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 300 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.2. Nadalje, da je predmetnim tipskim Ugovorom u članku 5. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita 0,50 % od iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom potpisa Ugovora te da je tuženik 31. svibnja 2006. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 1.898,15 HRK, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 251,92 EUR.

1.3. Tužitelj navodi da se o ugovornim odredbama za tzv „ulaznu naknadu“ nije pojedinačno pregovaralo, već da su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Nadalje, da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje.

Navedena odredba da nije bila ugovorena u dobroj vjeri te da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega smatra da je ista nepoštena i ništetna te da ne proizvodi pravni učinak.

1.4. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, smatra da je kao nepošteni stjecatelj, sukladno članku 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.5. Slijedom navedenoga, predlaže donijeti presudu kojom će utvrditi ništetnom odredbu članka 5. Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena predmetna naknada te naložiti tuženiku isplatu iznosa naplaćene naknade sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja do isplate kao i da mu naknadi troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da su tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti su neosnovani te predlaže sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev te obvezati tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak.

2.1. Tuženik navodi da nije sporno da je tužitelj sa prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu međutim, da je sporno jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne.

2.2. Tuženik navodi da tužitelj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima, kojim tvrdnjama se tuženik izričito protivi.

2.3. Ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja te navodi da ukoliko bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, da bi se primjenjivao zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine", broj: 53/1991., 73/1991., 3/1994., 111/1993., 107/1995., 7/1996., 91/1996., 112/1999., 88/2001., 35/2005.; dalje: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da je u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržana odredba koja je tužitelju navodno prouzročila štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao.

2.4. Ukoliko bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, tuženik ističe da bi se primjenjivao zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga da sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, smatra da bi bilo nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

2.5. Ukoliko bi se pak zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, navodi da je zastarni rok 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 10.06.2011.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011. Dosljednom primjenom ovog

shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (11.06.2011.g.), a tužba je podnesena tek 2. travnja 2025.

2.7. Dalje navodi u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem (navodno ništetne) odredbe o ulaznoj naknadi, kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl. 5.2, stoga da su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni te da su uvjeti ugovora o kreditu pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni.

2.8. U odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 0,50 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse.

2.9. Tuženik dodaje da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove.

2.10. Dalje navodi da ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne *ex tunc*, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan.

2.11. Nadalje, da je potpuno jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedenih na zakonu osnovanih naknada tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 12. siječnja 2026. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužitelja prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo. Poziva se na odredbu članka 225. ZOO-a kojom je propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare te ističe da kada bi tužitelj i imao kakvo potraživanje prema tuženiku, a što ovdje nije slučaj, da je sasvim jasno da je od navodnog dospelja takvog eventualnog potraživanja tužitelja, prošlo više od 5 godina, te da je takvo eventualno potraživanje tužitelja u svakom slučaju zastarjelo.

2.12. Zaključno, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Činjenicu postojanja predmetnog ugovora, ispunjenje ništetnih obveza i njihovu visinu tužitelj je predložio utvrditi uvidom u predmetni Ugovor i njemu priložene isprave, saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja te financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

4. U provedenom dokaznom postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 220. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., 155/2023., dalje: ZPP) sud je izvršio uvid i pročitao je Ugovor o kreditu broj: 42775/06 (str. 8-14spisa) te dopis tuženika od 18. prosinca 2025. (str.6). U postupku je saslušan tužitelj Zoran Šelembe kao stranka u svrhu dokazivanja (str.195-198).

4.1. Dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem nije proveden jer je tužitelj odustao od ovog dokaznog prijedloga na pripremnom ročištu održanom 15. travnja 2026. jer tuženik nije osporavao kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu 251,92 eura koliko je i naplaćeno tužitelju s osnova naknade za obradu kreditnog zahtjeva u skladu sa odredbom čl. 5. Ugovora.

4.2. Daljnje dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke. Punomoćnici parničnih stranaka su na ročištu za glavnu raspravu održanom 15. travnja 2026. naveli da nemaju drugih dokaznih prijedloga te su predložili zaključiti glavnu raspravu.

4.3. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Ocjenom svakog provedenog dokaza zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj: 42775/06, sklopljenog 19. svibnja 2006. između tužitelja i tuženika, kojom je ugovorena obveza plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva koja iznosi 0,50 % od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno prije korištenja kredita.

6. Tužitelj je Ugovor sklopio sa prednikom tuženika Splitskom bankom d.d. vidljivo iz Ugovora, a pravno sljedništvo nije niti bilo sporno u postupku. Sud je utvrdio da između stranaka nije sporno da su dana 19. svibnja 2006. sklopile Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj: 42775/06 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 80.948,00 CHF prema prodajnom tečaju Kreditora vrijedećem za CHF na dan korištenja i to za adaptaciju.

6.1. Nije sporno da se radi o tipskom ugovoru niti da je člankom 5. Ugovora o kreditu ugovoreno da je tužitelj obavezan platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva koja iznosi 0,50 % od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno prije korištenja kredita. Nije sporno niti da je tužitelj tuženiku predmetnu naknadu platio u iznosu 251,92 eura.

6.3. Sve navedene činjenice nedvojbeno proizlaze i iz materijalnih dokaza priloženih u spisu (str.6, 8-14).

6.4. S obzirom da je iz članka 2. Ugovora vidljivo da se radi o namjenskom kreditu, odnosno kreditu čija je namjena adaptacija te da je ugovor sklopio tužitelj osobno, a ne kao vlasnik obrta ili kao odgovorna osoba i zastupnik trgovačkog društva, znači da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da tužitelj ima svojstvo potrošača.

6.5. Iz samog Ugovora je jasno vidljivo da se radi o tipskom Ugovoru.

7. Sporna je osnovanost deklaratornog i kondemnatornog tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

8. Istaknuti prigovor zastare tužiteljeva potraživanja nije osnovan.

8.1. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi niti može zastarjeti (članak 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbe članka 4.b) Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate.

8.2. Navedeno pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

8.3. Jednako tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 4. b) predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je podigao kredit za dovršetak gradnje obiteljske kuće u Splitskoj banci. Ono što je njemu bilo važno je koliki iznos kredita može dobiti i koliko će mu iznositi mjesečna rata. S bankom nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama. Ne sjeća se je li mu bilo rečeno da će mu biti naplaćena nekakva naknada. Sve se odvijalo dosta brzo, svelo se na razgovor o tome koliki iznos kredita će dobiti i koliko će mu iznositi rata kredita. Ugovor koji je potpisao u banci je bio već unaprijed pripremljen od strane banke, a kod javnog bilježnika mu nisu objašnjavali odredbe ugovora. Prije nego je potpisao ugovor pročitao ga je površno. Prilikom čitanja ugovora nije uočio odredbu o ulaznoj naknadi, a ne sjeća se je li ga bankovni službenik upozorio da će morati platiti određenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Transakcija kreditnog iznosa je izvršena na njegov tekući račun. Nije uočio da mu je isplaćen manji iznos kredita, odnosno iznos umanjen za tu naknadu.

9.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio iskrenim jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

9.2. Teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 5. Ugovora pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 81. stavka. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP), važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (19. svibnja 2006..), koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9.3. Tuženik nije dokazao da se o spornoj odredbi ugovora pregovaralo.

9.4. Cijeneći sadržaj predmetne ugovorne odredbe valja istaknuti da je ista lako uočljiva jer ju se može iščitati iz predmetne ugovorne odredbe te da je istu moguće okarakterizirati i kao jasnu u smislu da nameće korisniku kredita podmirenje naknade, ali njezin sadržaj nije lako razumljiv u smislu Zakona o zaštiti potrošača.

10. Tužitelju prilikom zaključenja kreditnog ugovora nije na razumljivo obrazloženi način objašnjena takva pravna situacija niti su mu bili poznati svi parametri koje je banka cijenila prilikom eventualne realizacije takve naknade.

10.1. Takav slijed je svakako utjecao na njegovu ekonomsku situaciju s obzirom da nije mogao u trenutku zaključenja ugovora imati saznanja koliko će ista iznositi, odnosno što de facto time podmiruje banci.

10.2. Kako ugovorne strane o tome nisu pojedinačno pregovarale, proizlazi posljedica da tužitelj kao potrošač jasno i nedvojbeno nije bio upoznat sa konkretnom obvezom prema banci kada govorimo o plaćanju navedene naknade.

11. Visina naplaćene naknade vidljiva je iz dopisa tuženika na str.6 spisa, a iznos naplaćene naknade nije bio sporan u postupku.

12. Slijedom svega naprijed navedenoga, proizlazi da je tužitelj bio u ugovornom odnosu s tuženikom sa statusom potrošača u smislu odredbe članka 3. točka ZZP, jer je sklopio pravni posao s tuženikom, u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13. Ocjenom navedenih dokaza, povezujući iskaz tužitelja (u kojem navodi da s bankom nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama Ugovora koji je potpisao u banci jer je isti bio već unaprijed pripremljen od strane banke, a kod javnog bilježnika mu nisu objašnjavali odredbe ugovora te da prilikom čitanja ugovora nije uočio odredbu o ulaznoj naknadi, a ne sjeća se je li ga bankovni službenik upozorio da će morati platiti određenu naknadu) sa odredbama Ugovora o kreditu prema kojem se tužitelj obvezuje platiti naknadu tuženiku, sud je utvrdio da tužitelj od strane tuženika nije bio informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade, a tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini ovu naknadu, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedene odredbe i da je bilo pojedinačnih pregovora.

14. Prema mišljenju ovoga suda sporna odredba članka 5 Ugovora, u dijelu koji se odnosi na ulaznu naknadu ništeta je u smislu odredbi članka 81. i članka 87. stavka 1. ZZP/03 i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

14.1. Prema odredbi članka 81. stavka 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi stavka 2. istoga članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14.2. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, ostale ugovorne odredbe, a posebice one o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje je u postupcima vođenim u predmetima zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno da su nepoštena i time ništetna, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o ulaznoj naknadi niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.3. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi:

„3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“

14.4. Pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

14.5. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

14.6. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

14.7. Kako se o odredbi o plaćanju tzv. "ulazne naknade" odnosno naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja

uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

14.8. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

15. Prema odredbi članka 104. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05.) koji je važio u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15.1. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštenih ugovornih odredaba temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

15.2. Kako je odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO-a, s obzirom da se tuženik koji je stekao navedene novčane iznose temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj Ugovora mora smatrati nepoštenim stjecateljem.

15.3. Stopa zatezne kamate je za razdoblje od 1. lipnja 2006. do 31. prosinca 2007. propisana odredbom članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. propisana odredbom 29. stavka 2. ZOO i obračunava se po stopi koja se za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.

srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

15.4. Kako je ranije navedeno, zastara restitucijskog zahtjeva s osnova nepoštene odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi teče od pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena njezina ništetnost pa je istaknuti prigovor zastare neosnovan.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP u vezi sa odredbom članka 155 ZPP. Trošak postupka je odmjeran u skladu sa vrijednosti predmeta spora koja iznosi 251,92 eura i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/2023. dalje: Tarifa) u skladu sa odredbom Tbr. 52. toč. 3. Tarife vodeći računa o odredbi članka 155. ZPP. Vrijednost boda utvrđena je primjenom odredbe Tbr. 54. Tarife (1bod=2eura).

16.1. Obje parnične stranke su postavile zahtjev za naknadu troškova postupka (str.199/200). Tužitelj zastupan po punomoćniku, odvjetniku je sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP na ročištu na kojemu je zaključena glavna rasprava popisao trošak u ukupnom iznosu od 238,28 eura.

16.2. Tužitelju je uz primjenu odredbi članaka 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe u iznosu 50,00 eura (Tbr. 7. toč. 1 Tarife, 25 bodova), za sastav obrazloženog podneska od 16. veljače 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr.8.1. Tarife, 25 bodova), za sastav zahtjeva za dostavu dokumentacije tuženiku u iznosu 50,00 eura (Tbr.36.3. Tarife, 25 bodova, jednako i ŽS u Slavonskom Brodu, Gž-1061/2024-3 od 12. veljače 2025.), za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu 15. travnja 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9 toč. 1 Tarife, 25 bodova) te pristup ročištu za objavu presude 25. svibnja 2026. u iznosu 25,00 eura (Tbr. 9 toč. 3. Tarife, 12,5 bodova) što ukupno iznosi 225,00 eura. Navedenom iznosu od 225,00 eura treba dodati zatraženi trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu 6,64 eura i zatraženi trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 6,64 eura pa je tužitelju ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 238,28 eura. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP tužitelju je dosuđena zatražena zakonska zatezna kamata tekuća od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuća od 25. svibnja 2026. do isplate.

17. Tuženik također zastupan po punomoćniku iz reda odvjetnika popisao je trošak postupka u iznosu od 218,75 eura uvećano za sudske pristojbe po odluci suda. S obzirom da je tužitelj uspio u cijelosti i sa osnovom i sa visinom tužbenog zahtjeva to je tuženiku primjenom odredbe članka 154. stavka 1. ZPP u točki III. izreke presude naloženo naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu 238,28 eura, dok je zahtjev tuženika kao stranke koja nije uspjela u ovom sporu, sud ocijenio neosnovanim i donio je odluku kao u točki IV. izreke presude.

Slavonski Brod, 25. svibnja 2026.

Sutkinja

Marina Smaić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu,
2. Tuženik po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku.

Broj zapisa: **9-30888-80c5a**

Kontrolni broj: **097de-6482b-a6260**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.